

søge at afbøde det. Men det er slet ikke for at trække Tiden hen og vinde Tid, at jeg siger dette: Vi maa vente og se Straffelovkommissionens Afgørelse. Thi naar dens Betænkning foreligger, og vi komme til at behandle den her, vil det vise sig, at vi skulle have Fængsler, eller hvad man nu vil kalde det, af ganske anden Natur end dem, vi skulle have efter den nugældende Lovgivning. Efter den nugældende Lovgivning skulle vi have Strafanstalter efter ganske det samme System, som Horsens Tugthus og Vridsløselille er indrettet efter, men komme vi til en ny og moderne Straffelovgivning, skulle vi — og det ved jeg, at Straffelovkommissionen er inde paa — have Straffe- eller Opdragelsesmidler af en anden Natur, end vor Lovgivning nu hjemler. Derfor vilde det være ganske urigtigt nu at give mange Penge ud til Strafanstalter efter det i Straffeloven af 1866 gældende System. Der er altsaa ikke Tale om at trække Tiden ud, men vi staa overfor en Forandring paa dette Omraade, saa vi maa nøjes med det, vi have, og Administrationen maa søge at skaffe Udveje saa godt, den kan, skønt det er meget vanskeligt. Jeg har henledet Fængselsdirektørens Opmærksomhed paa — det var selvfølgelig overflødigt, for han vidste det naturligvis lige saa godt som jeg — at han maa søge at hjælpe paa Manglerne midlertidig, for det er naturligvis urigtigt, at Folk skulle staa paa Ekspektanceliste for at komme i Forbedringshuset. Men een Ting maa jeg væрге mig imod: Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) sagde, at Benaadningssystemet blev anvendt for at hjælpe paa dette Forhold, men jeg indrømmer, at det ærede Medlem tog en Reservation i saa Henseende, idet han sagde, at der var sket en Forandring deri. Det er der. Thi i den Tid, jeg har haft dermed at gøre, tror jeg ikke, der er foretaget en eneste Benaadning af Hensyn til Pladsmangelen i Fængslerne. Det, jeg har gjort for at søge at hjælpe derpaa, er at faa Folk, som ere idømte Bøder, til at betale Bøderne ved at indrømme dem Lempelser ved Indbetalingen. Thi det er jo det, der sker nu, at Folk i Stedet for at betale Bøderne sone paa Kroppen ved at komme i Fængsel.

Dernæst rettede det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) en Forespørgsel til mig angaaende et Punkt, som falder noget udenfor Forhandlingerne om denne Lov, nemlig, om man saa mildere paa Voldtægtsforbrydelse end tidligere. Absolut ikke! Som jeg sagde ved Forelæggelsen af denne

Lov, ser jeg lige saa strengt paa Voldtægtsforbrydelse som paa Forbrydelse af enhver anden Kategori. Jeg er ogsaa tiltalt af den Tanke, at saadanne Forbrydere efter at have udstaaet deres Straf blive internerede. Vi have i og for sig efter den bestaaende Lovgivning Adgang til at gøre det ved at anvende Straffelovens § 38. Men det, som er Fejlen ved § 38, er, at man kan ikke kombinere Straffen med dernæst at tage vedkommende i Forvaring, man har et Enten—Eller, det er en Mangel, som man mærker ikke alene med Hensyn til Voldtægt, men ogsaa ved Ildspaesættelse og lignende. Jeg udtrykker mig for Resten ikke aldeles koncist, naar jeg siger, det er en Mangel ved Straffelovens § 38. Nej, Mangelen er, at der ikke findes en Bestemmelse ved Siden af § 38, f. Eks. i § 39, der giver Ret til at tage i Forvaring — for Personer, som falde ind under § 38, de, som ere fuldt utilregnelige, kan der naturligvis ikke være Tale om at straffe —, men havde vi en saadan Bestemmelse, saa vare vi udenfor Vanskelighederne. Hvad specielt det Tilfælde angaar, det ærede Medlem, uden naturligvis at nævne det, sigter til, vil jeg sige, at i det Tilfælde forelaa der selvfølgelig ikke for Justitsministeriet en Sigtelse, som gik ud paa, at § 168 var overtraadt. Det, det ærede Medlem talte om, er det juridiske Begreb Voldtægt, men det ærede Medlem ved, at der er uhyre Forskel paa det juridiske Begreb Voldtægt og det, Folk i daglig Tale forstaa ved Voldtægt. Og det er ikke alene Tilfældet nu, men det har været saaledes saa langt tilbage som til en gammel romersk Forfatter Ovid, som har skrevet et Vers om det samme, hvor han ogsaa paapeger den uhyre Forskel, der er paa det straffetekniske Begreb og det rent praktiske Begreb. Uden at det maa tages som noget, der har Forbindelse med den Sag, der har været fremme i Pressen i den sidste Tid, skal jeg i Oversættelse citere dette lille latinske Vers saa godt, jeg kan. I Oversættelse vil det komme til at lyde omtrent som saa: „Du siger, at det er Vold, og du vil have, at det skal være en Forbrydelse, skønt selve den, der blev røvet, gav sig frivillig.“ — Det er en Ting, man som Sagfører ser i sin Praksis saa ofte, at Folk blive sigtede for Voldtægt, ja, det skal oven i Købet være hændet en Gang, at en Mand, som blev sigtet for Voldtægt ude i Provinserne, kom for Dommeren og tilstod sig skyldig i Voldtægt. Det blev ført til